

Duminică, 2 August, 2026
Aducerea moaștelor Sf. întâi Mc. și
Arhidiacon Ștefan; Dreptul Gamaliel
Binecredinciosul împărat Iustinian cel Mare
Duminica a IX-a după Rusalii

1 Corinteni 3

⁹ Că noi împreună-lucrători cu Dumnezeu¹ suntem; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, zidirea lui Dumnezeu.

¹ = Colaboratori ai lui Dumnezeu. Acțiunea comună divino-umană: **synergia**.

¹⁰ Potrivit harului lui Dumnezeu ce mi s'a dat, eu ca un iscusit meșter-ziditor² am pus temelia; un altul însă zidește pe ea. Dar fiecare să ia seama la felul cum zidește;

¹¹ că o altă temelie nu poate nimeni să pună în afara celei puse,

² Literal: arhitect.

care este Iisus Hristos.

¹² Iar dacă pe această temelie zidește cineva cu aur, cu argint, cu pietre scumpe, cu lemn, cu fân, cu paie³,

¹³ lucrul fiecăruia se va face cunoscut; îl va vădi Ziua⁴; fiindcă el în foc se descoperă, și focul însuși va lămuri⁵ cum anume e lucrul fiecăruia.

¹⁴ Dacă lucrul pe care cineva l-a zidit deasupra rămâne, acela plată va primi;

¹⁵ dacă lucrul cuiva va fi ars, păgubit va fi; el însă se va mântui, dar așa ca prin foc⁶.

¹⁶ Nu știți oare că voi sunteți templul⁷ lui Dumnezeu și că Duhul

lui Dumnezeu locuiește'ntru voi?

¹⁷ De va strica cineva templul lui Dumnezeu, îl va strica pe el Dumnezeu, pentru că sfânt este templul lui Dumnezeu, care sunteți voi.

Matei 14

²² Și îndată Iisus i-a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui pe țărmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

²³ Și dând drumul mulțimilor, S'a suit în munte, ca să Se roage în deosebi⁸. Și făcându-se seară, era singur acolo.

²⁴ Iar corabia era la multe stadii departe de țărm, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotrivă.

²⁵ Iar la a patra strajă din noapte⁹, Iisus a venit la ei umblând pe mare.

²⁶ Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s'au înspăimântat, zicând că este nălucă, și de frică au strigat.

²⁷ Dar El le-a vorbit îndată, zicând: „Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!”

³ Ca și construcția, materialele sunt simbolice; enumerarea se face în ordine descrescândă față de rezistența lor la foc (vezi versetul următor).

⁴ „Ziua Domnului” sau „Ziua Judecării” (vezi nota de la Rm 13, 12).

⁵ A lămuri prin foc: veche și frumoasă expresie românească; a alege, a discerne, a identifica; acțiunea prin care focul separă metalele – în special, aurul – la punctul lor de topire.

⁶ = Ca și cum ar scăpa dintr'un incendiu fugind printre flăcări. Nici chiar teologii romano-catolici nu sunt toți convinși că acest text e suficient pentru fundamentarea doctrinei asupra Purgatoriului.

⁷ Literal: naosul; partea în care se află altarul.

⁸ Să Se roage nu numai singur, ci și în mod special, așa cum o face mai ales în pragul marilor evenimente din viața Sa, păstrând astfel permanenta comuniune cu Tatăl.

⁹ = Între orele 3 și 6 după miezul nopții.

28 Iar Petru, răspunzând, a zis: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă”.

29 El i-a zis: „Vino!” Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit la Iisus.

30 Dar văzând vântul puternic, s’a înfricoșat și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: „Doamne, scapă-mă!”

31 Iar Iisus, întinzându-Și îndată mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule, de ce te-ai îndoit?”

32 Și suindu-se ei în corabie, vântul s’a potolit.

33 Iar cei din corabie I s’au închinat, zicând: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”

34 Și, trecând marea, au venit pe uscat în Ghenizaret.¹⁰

Tâlcuire

Sfântul Apostol Petru, cu îngăduința Domnului, coboară din corabie și merge pe apă; apoi, se lasă biruit de imboldurile fricii și începe să se scufunde. Faptul că s-a hotărât să facă un lucru atât de neobișnuit nu este vrednic de mustrare, altminteri Domnul nu i-ar fi îngăduit; mustrare merită faptul că nu și-a păstrat starea sufletească dintâi. Pe Apostol îl umpluse o nădejde în Domnul plină de însuflețire, întemeiată pe credința că El poate orice și asta i-a dat curajul să înfrunte valurile. A făcut câțiva pași pe această cale nouă: ar fi trebuit să se întărească în nădejde, având în vedere pe Domnul, Care era aproape, și faptul că deja mersese pe apă prin puterea Lui; el însă s-a lăsat pradă cugetărilor omenești: „Vântul este puternic, valurile sunt mari, apa n-are statornicie”, iar aceasta l-a zdruncinat, slăbind în el tăria credinței și a nădejzii. Din această pricină a scăpat din mâna Domnului și, rămânând supus lucrării legilor firii, a început să se scufunde. Domnul l-a dojenit: „Puțin credinciosule! pentru ce te-ai îndoit?”, arătând pricina

¹⁰ *Sfânta Scriptură* versiune diortosită după *Septuaginta*, redactată și adnotată de Mitropolit Bartolomeu Valeriu Anania

primejdiei. Iată o lecție pentru toți cei ce întreprind vreun lucru, mic sau mare, cu scopul arătat de a plăcea Domnului! Trebuie păstrată căldura dintâi a credinței și nădejdiei, din care se naște o mare virtute: stăruința în fapta bună, care slujește de temelie a vieții plăcute lui Dumnezeu. Atâta vreme cât această stare se păstrează, însuflețirea de a purta ostenele căii pe care ai pășit nu pierе, și piedicile, oricât de mari ar fi, trec nebăgate în seamă. Atunci când ea slăbește însă, sufletul omului se umple îndată de închipuiri privitoare la mijloacele omenești de păstrare a vieții și de ducere la bun sfârșit a treburilor începute; și întrucât acestea se arată întotdeauna neputincioase, în sufletul lor se strecoară frica: „Ce o să fie?”; de aici se naște șovăiala: „Să mai continuu?”, și în cele din urmă părăsirea deplină a lucrării cu pricina. Trebuie făcut așa: ține-te de ce-ai început, gonește gândurile care te tulbură și îndrăznește întru Domnul, Care este aproape.¹¹

¹¹ Sfântul Teofan Zăvorâtul, *Tâlcuiri din Sfânta Scriptură pentru fiecare zi din an*.